

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy, Sąd ustalił, iż:

W dniu 31 maja 2016r. Prokuratura Rejonowa w Warszawa – M. w W. wniosła do Sądu Rejonowego Warszawa – Mokotów III Wydziału Karnego akt oskarżenia przeciwko R. J., s. S. oskarżonemu o czyn z art. 278 par 1 kk w zw. z art. 64 par 1 kk.

R. J. w dniu 2 kwietnia 2016 r., będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w rozmiarze przekraczającym 6 miesięcy dokonał zaboru mienia w postaci dwóch par okularów przeciwsłonecznych marki R. B. oraz jedną parę okularów przeciwsłonecznych marki P. o łącznej wartości 2097 zł na szkodę (...) Sp. z o.o.

W dniu 2 kwietnia 2016r. R. J., wykorzystując nieuwagę sprzedawców salonu (...) Sp. z o.o. znajdującego się w Galerii (...) w W. zdjął zabezpieczenie antykradzieżowe z dwóch par okularów marki R. B. oraz z jednej pary okularów marki P., po czym chowając je do kieszeni bluzy, przeszedł przez bramki salonu i wyszedł ze sklepu.

(okoliczność bezsporna, przyznana przez oskarżonego k. 115, zeznania świadka M. Z.. 11-12, zeznania świadka P. P., k. 15-16).

Następnie, widząc na terenie Galerii (...) służbę ochronną obiektu, R. J. wrócił do salonu (...) i odłożył na półkę zabrany towar, która to czynność została zaobserwowana przez ochroniarzy. Po odłożeniu przez R. J., do salonu przybyli ochroniarze, zatrzymując oskarżonego do chwili przyjazdu Policji (zeznania świadka P. P. s. 15-16).

Co do ustalenia okoliczności opuszczenia przez oskarżonego salonu, zabierając ze sobą skradziony towar, Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka M. Z., która to wskazała „widziałam jak przekroczył linie bramek i po chwili, tj. po kilku sekundach wrócił, a zanim przyszło dwóch ochroniarzy” (k.11-12). Powyższe zeznania są spójne z wiarygodnymi zeznaniami świadka P. P., który również wskazał na fakt opuszczenia sklepu przez sprawcę, uprzednio chowając do kieszeni bluzy skradziony towar (k.15-16).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, w tym zeznaniom świadków, którym dał wiarę w pełni wobec nie kwestionowania ich przez strony oraz braku podstaw do zakwestionowania ich prawdziwości przez Sąd z urzędu.

Na podstawie powyższego stanu faktycznego, Sąd zważył następująco

Oskarżony R. J. swoim zachowaniem dopuścił się czynu zabronionego, spenalizowanego w art. 278 par. 1 kk. Oskarżony bowiem zabrał w celu przywłaszczenia 3 pary okularów należących do (...) Sp. z o.o., co zostało przez niego przyznane. Należy zauważyć, że oskarżony dokonał ww. czynu w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne podobne przestępstwo, tj. w warunkach recydywy. Wobec powyższego Sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Oskarżony dokonał zaboru mienia, a zatem wypełnił przesłanki art. 278 kk, to jednakże z własnej woli zwrócił pokrzywdzonemu w sprawie zabrane mienie, przez co dobrowolnie naprawił powstałą na skutek czynu zabronionego szkodę. Należy zauważyć, że kodeks karny normuje przypadek gdy sprawca kradzieży naprawia powstałą w wyniku czynu przestępnego czynu, tj. art. 295 § 1. Popelniając czynny żal w sytuacji gdy sprawca dopuścił się przestępstwa z art. 278 kk nie wyłącza bezkarności czynu. Natomiast daje możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, a nawet odstąpienia od jej wymierzenia. Jest to instytucja określana jako quasi – czynny żal, pozwalająca na złagodzenie kary w sytuacji gdy zachowanie sprawcy wyrażające się jako czynny żal następuje po dokonaniu przestępstwa. Odnosząc tę regulację do niniejszej sprawy należy zauważyć, że oskarżony dokonał czynnego żalu,

jednakże dopiero po tym jak uprzednio opuścił salon z zabranym mieniem, bez dokonania płatności. Sprawca wrócił do salonu, zwracając skradziony towar, dopiero po tym jak zauważył obserwujących go ochroniarzy obiektu.

Z uwagi na popełnienie przez oskarżonego przedmiotowego czynu w warunkach recydywy Sąd nie przyjął za właściwe odstąpienia od wymierzenia kary wobec niego.

Wymierzając nadzwyczajnie złagodzoną karę, Sąd oparł się na dyspozycji normy zawartej w art. 60 par 1 i par 6 pkt. 4 kk. Zgodnie z którymi w przypadku gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności nie niższą od roku Sąd wymierza grzywnę albo karę ograniczenia wolności. Wobec powyższego, Sąd w oparciu o dyspozycję art. 33 kk oraz dochody sprawcy, stosunki osobiste i możliwości zarobkowe wykazane w procesie, zamierzał wymierzyć oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 21 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł. Omyłkowo jednak orzekł karę w wymiarze 21 stawek dziennych grzywny, ustalając jedną stawkę dzienną na kwotę 10 zł.

O wynagrodzeniu z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu Sąd zasądził na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Mając powyższe na uwadze na podstawie wyżej wskazanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.